

bor

školski list

OŠ Borovje

Školska godina 2017./2018.

List izdaje **Novinarska skupina OŠ Borovje**
Zagreb, Davora Zbiljskog 7

Novinari: Dobrovit Budja, Korina Majcan,
Luka Rastija, Gabrijela Ručević, i Zvonimir Škugor, 8.a,
Karolina Bebić, Zara Crnalić, Luka Dizdar,
Damjan Drvodelić, Iva Goić, Kiara Miholić,
Marko Perko, Iva Rajh, Marin Svrzić i
Bruno Tonković, 8.b,
Inga Kamenski, Matej Mlinarić i Paula Škrlec, 7.a,
Ruža Glasnović, Luka Harcet, Antonio Kljusurić,
Mia Matković, Sumejja Pličanić i Martina Savković, 6.a,
Zara Dautović, Sara Ivković, Goran Omid Kolarac
i Ivan Mikloška, 6. b,
Antonija Alilović, Jakov Alilović, Veronika Bebić,
Ana Brbot, Ivan Dretar, Martina Ljatići i Petra Marić, 6.c.

Stručna savjetnica i urednica: Silvana Forjan, prof.
Grafička oblikovanje: Silvana Forjan

Sadržaj:

Školska kronika	2
Tema broja: Bratski odnosi	11
Eko škola	23
Budućnost je stigla...	24
Školski volonterski klub	25
Škole za Afriku	26
Odlučujte i mozgom i srcem	27
Lucija pjeva operu	28
Od Borovja do Balijsa	29
Moje putovanje u Iran	32
Kako naši maleni provode...	33
Literarni & Likovni	34
Za osmaše	37
Što se sluša i gleda...	38
Prva HNL	42
Puns	43

Slika na naslovnici: Petra Mihaljević, 8.a

Slika na unutrašnjosti naslovnice: Lucija Sudac, 8.a

Školska kronika

Jesenska subota u Borovju

U subotu, 15. listopada 2016., u našoj školi je opet bilo vrlo živo. Za to je bilo više razloga. Naime, toga dana smo obilježavali Dan zahvalnosti za plodove zemlje te promovirali projekt *Stvaranje filantropske kulture u Hrvatskoj* u koji se ove godine uključila i naša škola. To smo ostvarili kroz različite aktivnosti. U holu škole je upriličen *ekoplac* na čijim su štandovima prodavani proizvodi lokalnih OPG-ova. Članovi *Učeničke zadruge* i *Kluba mladih tehničara* su na svom štandu prodavali svoje proizvode. Volonteri *Hrabrog telefona/Dječje kuće Borovje* organizirali su zanimljive radionice za djecu. Tu je bio i štand na kojem su djeca mogla razmjenjivati igračke i slikovnice. Da ugođaj placa bude potpun, pobrinula se naša kuhinja s izvrsnim kolačima i toplom bučnicom. Mnogi stanovnici Borovja iskoristili su mogućnost da, umjesto na tržnici, subotnju kupnju namirnica obave na našem *placu*. Posebno zanimanje je vladalo

za tombolu u kojoj se, između ostalog, mogla dobiti lopta s potpisom našeg bivšeg učenika Marka Pjace ili njegov dres. Iako su mnogi priželjkivali baš te nagrade, kući nisu otišli nezadovoljni jer je svaki broj bio dobitni i donio im nešto vrijedno.

Nakon placa uslijedio je malonogometni turnir u školskoj dvorani. Natjecale su se ekipe učenica, učenika, bivših učenika te roditelja učenika. U stanki natjecanja nastupile su naše dinamične cheerleaderice, a utakmice je vrlo stručno komentirao učenik Matej Mlinarić.

Sav prihod od ovih događanja namijenjen je obnovi školskog igrališta

Kako se gleda abeceda

U utorak, 18. listopada 2016., našu školu je posjetila književnica i školska knjižničarka Sonja Zubović. Tom prigodom je u našoj školskoj knjižnici organiziran književni susret za učenike prvih razreda. Književnica je djecu jako dobro animirala čitajući svoju lektirnu slikovnicu *Kako se gleda abeceda*. Učenici su pogađali slova, a pred kraj susreta su pjevali i plesali uz CD koji se nalazi u navedenoj slikovnici. Tijekom cijelog susreta vladalo je dobro raspoloženje i svi nazočni su se nakon susreta vratili razdragani u svoje razrede. Ovaj književni susret je organizirala naša školska knjižničarka, profesorica Ana Domović u suradnji s izdavačkom kućom *Alfa*.

Lucia Tomičić, 6. a

Božićni sajam

Kao pravi uvod u blagdansko raspoloženje 12. prosinca je u našoj školi organiziran Božićni sajam.

Šareni, lijepo aranžirani štandovi preplavili su hol škole. Na njima su bile izložene maštovite rukotvorine naših učenika, a Školski volonterski klub je prodavao božićnu pšenicu. Tko je želio, mogao je oslikati lice na štandu Učeničke zadruge. Za hranu i piće je bila zadužena školska kuhinja. Prihod od sajma je namijenjen obnovi školskog igrališta, a skupljale su se i donacije za Afriku. Tako smo pokazali da usred božićnog obilja nismo zaboravili ni one koji u njemu ne mogu uživati.

4

Nakon Božićnog sajma koji nas je uveo u blagdansko raspoloženje, priredba 16. prosinca 2016. ga je nastavila širiti.

Za to su zaslužni mali glumci, recitatori i pjevači koji su svojim nastupima razveselili i zabavili brojnu publiku. U tome su imali i veliku podršku naših tamburaša koji su raskošnim zvukom ispunili hol škole. Bila je to priredba kakvu Božić zaslužuje!

Tamburaši na Adventu

Najljepši Advent u Europi su, u nedjelju 18. prosinca 2016., dodatno uljepšali naši tamburaši. Pod vodstvom prof. Tihomira Hojsaka nastupili su na velikoj pozornici na Trgu bana Josipa Jelačića. Izveli su tradicionalne božićne pjesme *Svim na zemlji* i *Narodi nam se*. Pjesme je otpjevao učenik Matej Mlinarić koji je pokazao i zavidan smisao za komunikaciju s publikom. Unatoč vrlo hladnom vremenu tamburaši su izvrsno odradili nastup i zagrijali srca svih nazočnih.

Ponovno u Borovju

U četvrtak, 16. veljače 2017. u našoj školskoj knjižnici održan je susret književnika Hrvoja Kovačevića s učenicima 4. a i b razreda u čijoj lektiri je nazočan svojim djelima. Inače, pisac je već jednom, prije nekoliko godina, posjetio našu školu. Najprije je naš gost govorio o svojem životu, književnom i privatnom. Zatim je s učenicima razgovarao o svojim djelima.

Ali ne samo o onima koja su već napisana, nego i onima koja su u nastanku. Na kraju književnog susreta književnik je potpisivao knjige učenicima koji su ih donijeli. Ozračje susreta je bilo ugodno, a cijeli susret vrlo zanimljiv.

Književni susret je upriličen povodom obilježavanja Međunarodnog dana materinskog jezika (21. veljače), a organizirala ga je naša školska knjižničarka prof. Ana Domović.

Irma Aganović, 6. a

F A Š N I K !

TJEDAN VODE

Voda je toliko važna stvar da joj nije dovoljno posvetiti jedan dan. Tako smo u našoj školi odlučili cijeli tjedan provesti u različitim aktivnostima koje će nam svima približiti važnost i dragocjenost vode za život.

Utorak, 21. ožujka, prvi dan proljeća je bio savršen za terensku nastavu.

Učenici četvrtih razreda posjetili su

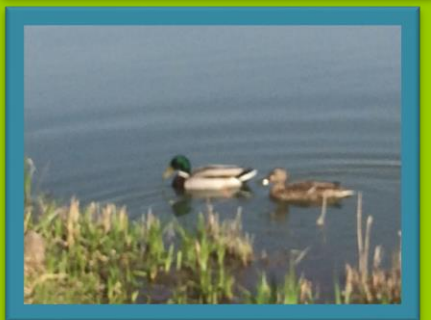
Gradsku knjižnicu *Ivane Brlić Mažuranić* gdje su poslušali predavanje gđe. Branke Beović iz Hrvatske vodoprivrede. Tema su bile vode grada Zagreba s osobitim naglaskom na otpadnim vodama. Tako su djeca mogla čuti dosta zanimljivih podataka o tome kako se taj problem rješava u Zagrebu.

Učenici drugih i šestih razreda posjetili su prvi slatkovodni akvarij u Hrvatskoj – karlovačku *Aquatiku*.

Grad na četiri rijeke je savršena lokacija za ovaj jedinstveni akvarij koji obuhvaća više od sto ribljih vrsta. Osim pogleda na neke zaista spektakularne primjerke, učenicima je ponuđena i edukacija o flori i fauni hrvatskih rijeka i jezera.

Učenici prvih, trećih, petih i sedmih razreda bili su u susjedstvu – na jezerima Savice. Ova jezera osim prirodne ljepote pružaju i stanište

velikom broju ptičjih vrsta, a o ribljim se brinu članovi ŠRD *Peščenica* koji upravljaju ovom ljepotom. Dobrodošlicu nam je poželio dopredsjednik društva g. Mario Pisk, a u edukativnu

šetnju jezerima nas je poveo g. Sailo Bjegojević, tajnik ŠRD.

Srijeda, 22. ožujka, Svjetski dan voda, bila je dan za

multimedijalnu predstavu *Voda je život*.

Predstava je nastala u produkciji Kazališne družine *Daska* iz Siska. U futurističkom ugođaju s puno zanimljivih specijalnih efekata, glumac Nebojša Borojević nam je dao ne baš veselu viziju budućnosti u kojoj vlada nestašica vode. Uključio je i publiku razgovarajući s djecom o njihovim navikama i načinima na koji se voda može očuvati.

Petak, 24. ožujka, bio je posvećen različitim radionicama u školi. Likovne, glazbene, literarne, filmske, znanstvene, informatičke i sportske radionice imale su zajedničku temu – vodu. Topli proljetni dan je iskorišten i za uređenje školskog vrta te šetnju uz rijeku Savu.

Zemlji na dar

U srijedu, 27. travnja, odali smo počast planetu Zemlji na poseban način. Za početak, dobila je na dar novo stablo. Naime, tvrtka EKONERG je našoj školi donirala sadnicu *likvidambara* – ukrasne vrste hrasta. Ta tvrtka ove godine obilježava Dan planeta Zemlje donacijom dvadeset sadnica školama na području Grada Zagreba. Budući da je naša škola prepoznata po svojim ekološkim aktivnostima, jedna od njih je našla mjesto u našem školskom dvorištu. U

proljeće i ljeto će nam svojim zelenilom pružati hlad, a jesen će nam bojiti raskošnom crvenom i žutom bojom.

Nakon njegove sadnje, učenici razredne nastave pod vodstvom svojih učiteljica krenuli su u čišćenje okoliša škole. To je akcija koja je u našoj školi, pod imenom *Zelena čistka*, postala

već tradicionalna. Ona je inače dio aktivnosti globalnog pokreta *Let's do it!* iza kojeg stoji svjetska agencija *World Cleanup 2017*. Cilj nije samo očistiti okoliš, nego i pravilno odvajati otpad. Nakon pomnog čišćenja dvorišta, učenici su beton školskog igrališta ukasili maštovitim crtežima i porukama o očuvanju prirode.

Najbolji naši tamburaši

Naši tamburaši su u subotu, 13. svibnja 2017., i službeno pokazali koliko su dobri. Prilika za to je bio *Festival dječjeg glazbenog stvaralaštva* koji se održavao 12. i 13. svibnja u *Muzeju suvremene umjetnosti u Zagrebu*. Prekrasnom izvedbom naše školske himne uvjerljivo su osvojili prvu nagradu u kategoriji *Školska mjuza*. Otpjevala ju je učenica Barbara Krnic uz pratnju tamburaša pod vodstvom prof. Tihomira Hojsaka.

Prof. Hojsak je i skladao himnu, a tekst je napisao prof. Aleksandar Franjić. Festival se inače održava po drugi put. Organizator je *Glazbena udruga Opus*, a ove godine joj je partner HDS ZAMP. Na festivalu su se natjecale čak 24 škole u tri kategorije: *Mjuzikli*, *Mladi autori* i *Školska mjuza*. O pobjednicima je odlučivalo povjerenstvo u kojem su bili i poznati glazbenici Goran Karan i Ante Cash. Tako je naša škola imala premijeru za koju je dobila i nagradu od stručnjaka. Dobar početak, zar ne?

Dan(i) (eko)škole

I ove godine smo Dan škole obilježili s više različitih aktivnosti.

16. svibnja 2017. smo priredbom u holu škole proslavili dobivanje statusa eko škole. Osim glazbenih i scenskih točaka tom prilikom su i prezentirane aktivnosti vezane za projektni tjedan na temu vode.

Ravnateljica Branka Štefok Bojadžija je iskoristila ovu prigodu kako bi dodijelila priznanja i nagrade učenicima generacije te učenicima koji su postigli vrhunske rezultate na natjecanjima iz

različitih područja. Osim učenika, priznanja su uručena i roditeljima koji su svojim aktivnostima doprinijeli uspješnom radu škole.

Potom je uslijedio svečani trenutak – predstavnici učenika podigli su eko zastavu i na taj smo način i simbolično i službeno postali eko-škola.

17. svibnja je bio *Dan karijera*. Naime, tog dana je pedagoginja Ivana Šafran Tunjić upriličila susret učenika sedmih i osmih razreda s osobama koje su se ostvarile u zanimanjima različitih profila. Tako su o svojim zanimanjima govorili: vlasnik tvrtke *Apartmani u centru Zagreba* Bruno Babić, frontman grupe *Hladno pivo* Mile Kekin (koji je i prof. engleskog i njemačkog jezika), copywriterica Mihaela Marija Perković, stomatologinja Aleksandra Pavelić, redateljica Sonja Tarokić te sudski

tumač Lana Vukalović. Gosti su govorili o izboru škole i zanimanja te o prednostima i nedostacima svog posla. Također su i odgovarali na pitanja učenika.

Osim toga, u holu škole su bili postavljeni štandovi na kojima su I., IV. i XVIII. gimnazija te privatne srednje škole *Katarina Zrinski* i *Linigra* predstavljale svoje programe.

Nadajmo se da će korisne informacije s ove tribine olakšati učenicima izbore u bliskoj budućnosti.

Jeste li znali da na svijetu postoji više od 6000 različitih jezika? Bogatu jezičnu raznolikost promičemo svake godine 26. rujna slaveći *Europski dan jezika*. I ove smo godine na taj dan za učenike organizirali različite aktivnosti u školi i izvan škole.

Učeni sedmih i osmih razreda s profesoricom njemačkog jezika Tanjom Bogdanić posjetili su *Goethe – Institut* u Zagrebu. U organizaciji

knjižničnog odjela Instituta sudjelovali su u radionici za razvoj jezičnih i informacijskih kompetencija *Lernort Bibliothek*. Učeni su proširili svoje znanje njemačkog jezika i pri tome se dobro zabavili. U školu su nam stigle gošće iz *Konfucijevog instituta Sveučilišta u Zagrebu*.

Profesorica Wu Yingying upoznala nas je s osnovama kineskog jezika i spremno odgovarala na pitanja o Kini, svom rodnom gradu Šangaju te znatizeljnim učenicima prevela niz riječi na kineski jezik.

S umjetnošću pisanja kineskih znakova upoznali su se učeni petih razreda koji su vrijedno radili na radionici kaligrafije s akademskom slikaricom Ivom Valentić.

U popodnevним satima pridružila nam se i profesorica švedskog jezika Korana Šečić koja je s nama podijelila

svoja iskustva iz Švedske, pričala nam o švedskoj kulturi i običajima te nas naučila i nekoliko izraza na švedskom jeziku.

Za prigodno ozračje pobrinula se profesorica likovne kulture, Marija Barlek. S učenicima je izradila govorne oblačice s pozdravima na različitim jezicima koje možete vidjeti u predvorju škole.

Vlatka Gabud Deronjić, prof.

Predstavljanje sportova u Borovju

U petak 29. rujna 2017. god. u sportskoj dvorani, holu i na igralištu naše škole održana je prezentacija različitih sportova učenicima naše škole. Učeni su imali dva sata da se okušaju u 14 različitih sportova. Program

u dvorani su otvorile članice *Cheerleading kluba Zagreb*, a nakon njih su se učenicima predstavili i ostali klubovi. U holu je bio postavljen tatami za prezentaciju borilačkih vještina *Zagrebačke judo škole*. U dvorani su bile prezentacije *Taek won do kluba Medvedgrad* i *Karate kluba Croatia*. Polovicu

dvorane dobili su i treneri iz *Parkour škole* koji su izazvali veliko zanimanje učenika.

Na igralištu se predstavio *Veslački klub Croatia* čiji su predstavnici uz pomoć ergometra testirali predispozicije učenika za veslanje. Na srednjem igralištu smjestili su se *Košarkaški klub Peščenica* i *Ženski košarkaški klub Folka-Borovje* te *Teniski klub Travnjak*. Kao i prethodnih godina treneri iz *HAAK Mladosti* donijeli su puno atletskih rekvizita što je i ovoga puta izazvalo veliko zanimanje djece za kraljicu sportova. Gosti iz *Coaching akademije Coerver* odlično su odradili s učenicima kompletan nogometni trening. Za predstavljanje sportova iskorišten je čak i školski travnjak gdje su treneri *Ragbi kluba Lokomotiva* kroz igru i vježbe omogućili učenicima da se okušaju i u tom sportu.

Tako se i naša škola uključila u obilježavanje *Europskog školskog sportskog dana*.
Violeta Bakić, prof.

Projektni Dan Kravate

Kravata ima počasno mjesto u hrvatskoj kulturnoj baštini. Taj svjetski prihvaćen simbol elegancije je jedini hrvatski simbol koji je univerzalno poznat i

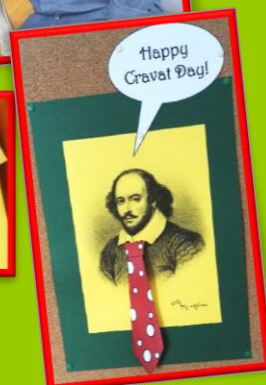
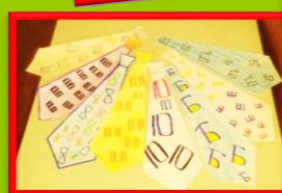
prepoznatljiv. Hrvatski sabor iskazao je kravati posebnu počast, proglašivši godine 2008., upravo 18. listopada Danom kravate.

Ove godine smo po prvi put u našoj školi obilježili taj dan. Naime, kao eko škola obvezali smo se promicati i zaštitu hrvatske nematerijalne baštine.

Putem radionica i predavanja prenijeli smo priču o kravati i njezinoj civilizacijskoj vrijednosti, ali i razvijali kreativnost učenika. Tako su učenici imali priliku tiskati slike kravata na majice, oslikavati papirnate kravate glagoljicom (još jednim vidom hrvatske baštine), ali i naučiti složenu vještinu vezanja kravate na orijentalni čvor. Osim toga, u kvizu su mogli pokazati svoje znanje o povijesti kravate i zabavnim činjenicama vezanim uz nju.

Svečanom ugođaju je pridonijelo i to što su učenici i učitelji nosili kravate, a škola je izvana i iznutra bila ukrašena njenim slikama. Obilježavanju se pridružila i školska kuhinja sa slasnim kolačem u obliku kravate.

12

Samo smo željeli biti djeca...

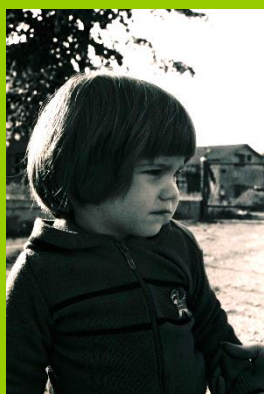

Povodom Dana sjećanja na Vukovar u našoj školskoj knjižnici je 9. listopada upriličen susret književnice Bojane Meandžije s učenicima sedmih i osmih razreda.

Izbor ove književnice nije slučaj; njen autobiografski roman bavi se Domovinskim ratom iz perspektive djeteta. Napisala ga je sa šesnaest godina u vlažnim prostorijama atomskog skloništa dok su granate razarale njen rodni Karlovac.

Ova dirljiva priča je prezentirana na jednako dirljiv način; autoričino izlaganje pratila je prezentacija s fotografijama njenog djetinjstva te tužnim kadrovima razorenog grada.

Autorica nam je vjerno dočarala ozračje u kojem započinje radnja romana, a to je početak ljetnih praznika 1991. godine. Nakon toga više ništa neće biti isto. Godine odrastanja koje su trebale biti bezbrižne, obilježit će alarmi opće opasnosti, neudobna skloništa, neizvjesnost pa i glad. No ako je nešto dobro proizašlo iz toga, onda je to svakako spoznaja da je svaki trenutak života dragocjen i da se sve nedaće podnose lakše uz brigu i ljubav roditelja.

Završetak susreta je također bio posebno dojmljiv; spisateljica nam je prezentirala audiotivne snimke koje je napravila u to vrijeme. U jednoj od njih je i veličanstveni

trenutak kad velika grupa ljudi na ulici pjeva, a čuje se i zvuk sirene koji objavljuje kraj posljednje opće opasnosti.

Rat je gotov!

Tema broja: Bratski odnosi

Ostavi to!
Moram
napisati
zadaću

Hej,
štreberčino!
Daj to 'vamo!

**Mama!
Mama!**

Nema ti ni
mame ni tate!
Ja sam sad
šef!
Idi mi napravi
sendvič!
Bilježnicu
dobiješ kad ja
dobijem
sendvič!

Malo je suh
sendvič! Mogao si i
malo majoneze
staviti!

U školi...

A vidi papka kako obuva šlapice!

Ha ha ha...

Uzmi ih ti! Tebi trebaju!

Ostavite mi šlape!

Ha ha ha...

Malo kasnije...

Ovaj mobitel je predobar za tebe!

Vratite mi mobitel!

A sad jedan selfie! Ovo ide ravno na Instagram!

Ha ha ha...

O, ne opet...

Poslije nastave...

Hej, mali! Kaj će ti tol'ka torba? To ti nije dobro za kičmu!

Ali, tu smo mi da ti pomognemo!

Evo, sad će ti bit lakše!

Pusti mi torbu!

Ha ha ha...

Ma ostavi to! Kaj će ti knjige...

Kod kuće...

He he, neko je loše volje...

Pusti me na miru!!

Dosta mi je svega! U školi me gnjave, a ni kod kuće nemam mira...

Čekaj, čekaj... Šta ti je to na čelu?

Uspomena od „prijatelja“ iz škole...

Malo kasnije...

Ne mogu oni tako s
mojim burazom...
Znam kako ćemo!

Još kasnije...

Daj 'vamo loptu!
Pokazat ću ti kako
se igra!

Ohoho! Evo opet
našeg frendića!

Hej....

?

A da meni
pokažeš?

Ovaj...ovaj...sad baš ne stignem, moram žurit doma da dovršim projekt iz engleskog...

A vi se maknite odavde da mogu s burazom igrat košarku!

Glume: Ivan Mikloška, Marko Perko, Damjen Drvodelić, Zara Crnalić, Ivan Jurić, Dobrovit Budja i Ivan Seferović
Scenarij i snimanje: Silvana Forjan, prof,

Kraj

Anketa

Kako je biti mlađi/stariji brat/sestra te kako je biti srednji ili jedinac možete zaključiti iz ovih odgovora

(Naj)mlađi/a

Ja sam najmlađi. Kad si najmlađi, moraš svima pomagati u obitelji, ali ima i dobrih stvari. Često imaš prednost u nekim dobrim stvarima. Osim toga, stariji brat ili sestra ti mogu pomoći oko škole. Možeš se više igrati jer imaš manje obaveza. I tako je biti najmlađi.

Tomislav Kolarek, 6.c

Ponekad je loše biti mlađi jer stariji dobivaju više novaca i slatkiša. Ali je i dobro jer mi stariji brat pomaže kad mi treba pomoć. Kad sam treći put operirala stopalo, brat je bio najviše uz mene. Imam starijeg brata koji me voli i brine za mene.

Martina Ljatifi, 6.c

Biti najmlađi može biti dobro jer ako nam nešto nije jasno možemo pitati starije, ali stariji češće šefuju mlađima.
Luka Dizdar, 8.b

Biti mlađa je vrlo teško, ali i zabavno. Kao mlađa sestra ponekad dobivam već nošenu odjeću i druge stvari što mi se ne sviđa. No, sviđa mi se to što često saznam stvari unaprijed i starija sestra mi može pomoći u učenju.

Zara Dautović, 6.b

Biti najmlađa ima svoje povlastice ali i nedostatke. Nedostatak je što uvijek sve ti trebaš raditi i uvijek „posluživati“ starije, uvijek okrive tebe makar i nisi kriv. Povlastica je što su roditelji već prošli takve situacije sa starijima i mogu ti popustiti. Brat ili sestra ti uvijek mogu dati savjet jer su prošli naše godine. Volim što sam mlađa jer imam starijeg brata kao uzor i najboljeg prijatelja na kojeg mogu uvijek računati.

Zara Crnalić, 8.b

Srednji/a

Pa meni najbolje je biti srednji, zato što imam starijeg brata koji zna više od mene pa mi može odgovoriti na mnoga pitanja. Imam i mlađu sestru kojoj mogu zapovijedati, a ona me mora slušati. Nedostaci su da moram slušati starijeg brata. Ali ja sam ipak zadovoljna svojim statusom u obitelji.

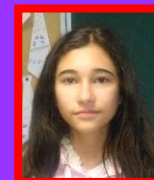
Lucija Vukoja, 6.c

Iako nisam najmlađa zapovijedaju mi i stariji brat i mlađa sestra. Nisam najmlađa, ali sam najmanja pa se prema meni ponašaju kao prema najmlađoj sestri.
Karolina Bebić, 8.b

Biti srednja sestra je lijepo. Možeš pitati starijeg brata ili sestru nešto što ne znaš. Možeš mlađoj sestri pomoći oko zadaće. Kad si srednja sestra možeš ići s prijateljima gdje želiš.

Valerija Katić, 8.b

(Naj)stariji/a

Ja sam sretna što sam starija sestra. Obožavam biti starija jer me onda mlađi brat sluša.
Lorena Burdalić, 6.b

Biti najstariji ima i dobre loše strane. Npr., dobro je to što imaš kome pomagati i biti idol, ali loše je to što više očekuju od tebe i uvijek si kriv. Ali treba gledati s pozitivne strane. Lijepo je imati nekoga uz sebe, iako te ponekad žvcira.

Petra Marić 6.c

Biti najstariji brat je dosta naporan posao. Moraš biti uzor braći kako bi im mogao prigovoriti kad pogriješe. Ponekad moraš biti provokator jer je to prednost starosti. Imam mnoge privilegije, kao npr., pravo na „veto“. Da, prilično je dobro biti stariji brat.

Bruno Tonković, 8.b

Imam jednu mlađu sestru. Između nas dvije je 6 i pol godina razlike. Kao starija sestra moram biti uzor mlađoj sestri i pomoći joj pri učenju, ali i općenito u životu. Ali opet moram biti popustljiva, ipak je ona mlađa i osjetljivija.

Iva Rajh, 8.b

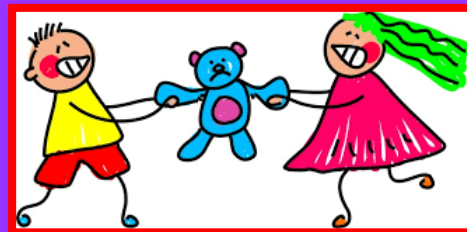
Biti starija sestra vrlo je teško, ali i vrlo zabavno. Kao starija dobivam više novih stvari, dok moja sestra nasljeđuje od mene većinu toga. Ali moja mlađa sestra uči puno toga od mene i kopira me u mnogo stvari. To me ponekad žvcira. Ipak mislim da je biti starija sestra bolje nego biti mlađa.

Sara Ivković, 6.a

Biti stariji brat je ponekad dobro, a ponekad loše. Dobro je što imam nekoga na koga se mogu osloniti i mogu ga *zezati*. Uvijek je tu za mene. Loše je to što sve moramo „ravnopravno“ dijeliti i što mi ne da mira.

Dobrovit Budja, 8.a

Jedino dijete

Mislim da biti jedinac ima svoje dobre i manje dobre strane. Dobre strane su da mi mama i tata moraju posvetiti više vremena nego da imam braću i sestre. Vjerojatno sam kao dijete imao koju igračku više jer sam jedinac. Međutim biti jedinac ima i drugu stranu medalje jer sam često poželio imati brata ili sestru da se igram s njima. Unatoč tome, ne osjećam se usamljeno jer moji prijatelji, moji brat i sestrična su osobe zbog kojih se osjećam kao da imam braću i sestre.

Krno Pemper, 6.c

Biti jedinica je lijepo jer roditelji obraćaju pažnju samo na mene, ali je i tužno jer mi nitko ne pravi društvo.

Iva Goić, 8.b

Biti jedinac ponekad je jako teško. Najviše od svega bih želio imati brata ili sestru. Često se osjećam usamljeno i rado bih podijelio svoje stvari i igračke s bratom ili sestrom. Kao jedinac primio sam puno ljubavi od roditelja i najbliže rodbine. Ali mislim da bi mi život bio zanimljiviji kada bih se igrao, a ponekad i posvadio s bratom ili sestrom. Mislim da biti jedinac nije nimalo lako.

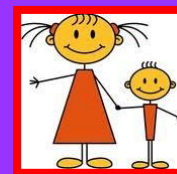

Domagoj Čulumović, 6.c

Po meni je dobro biti jedinac, bez obzira što ne znam kako je imati brata ili sestru. Ponekad zna biti dosadno, ali imam računalo pa se zabavim.

Dino Hodžić, 8.a

Nije loše biti jedinica. Uvijek imam mir i ne moram ništa dijeliti. Ponekad ipak poželim imati sestru ili brata jer mi bude dosadno. Ipak, i ovako je dobro.

Magdalena Pavić, 8.a

Bratski odnosi

Stara izreka kaže da kuća nije tijesna gdje čeljad nije bijesna. Ta nam izreka govori da je sloga među onima koji žive zajedno vrlo važna. Ako nema sloge, nema ni dovoljno velikog prostora u kojem će biti ugodno živjeti.

Svatko od nas po prirodi teži imati skladne odnose sa sebi bliskim ljudima. No postići skladne odnose s tim istim ljudima je ponekad puno teže nego biti ljubazan prema susjedu, učitelju, prodavačici u dućanu i drugim ljudima koje susrećemo u prolazu. U izgradnju kvalitetnih odnosa potrebno je uložiti puno truda i volje, biti spreman čuti i razumjeti što nam drugi govori, pristati na dogovor te paziti što i kako pričamo.

Dok dijete raste unutar obitelji u isto vrijeme vježba različite društvene odnose i situacije te načine kako ih rješavati. To je dragocjeno iskustvo koje olakšava odrastanje (ili otežava ako su odnosi u obitelji loši).

Među braćom i sestrama, pa čak i među onima koji se u većini slučajeva dobro slažu, ne vlada uvijek harmonija. Često među njima postoji neko „nepisano pravilo“ ili „kodeks“ starijeg po kojem stariji vjeruju da su ih mlađi dužni poštivati i slušati. Ako si mlađe dijete u obitelji, sigurno ti nije jasno s kojim pravom oni to očekuju i ponekad imaš osjećaj da te u obitelji ne uzimaju za ozbiljno. Ponekad među braćom/sestrama vlada suparništvo i natjecanje. To je osobito često u situacijama kada je između braće i sestara manja razlika u godinama pa se doživljavaju kao konkurencija.

Kakavgod da je slučaj jednom kad se braća/sestre nađu u situaciji da im netko ili nešto zaprijeti (ponekad roditelji, ponekad djeca iz parka, ponekad neki školski nasilnik) uglavnom će ujediniti svoje snage i poduprijeti jedan drugoga.

Svađe i rasprave su sastavni dio života, pa tako i sa braćom/sestrama. Ali nije svejedno na koji se način svađamo. I nije svejedno na koji način razgovaramo s ljudima s kojima provodimo najveći dio vremena. Znam da je teško, no svaki naš trud da učinimo život boljim i odnose skladnijim na kraju se isplati. Bilo da si starije ili mlađe dijete probudi u sebi stranu spremnu na strpljenje, razumijevanje drugog, razgovor i dogovor.

Školska pedagoginja:
Ivana Šafran Tunjić, prof

Eko-škola Borovlje

Školske godine 2016./2017. naša je škola ispunila sve postavljene kriterije *Udruge Lijepa naša, Zaklade za odgoj i obrazovanje za okoliš, Hrvatskog povjerenstva Zaklade za odgoj i obrazovanje za okoliš, Povjerenstva za Eko-škole i Nacionalnog ocjenjivačkog suda* te je nakon uspješne izrade i provedbe programa, stekla status Međunarodne Eko-škole.

16. svibnja 2017. g. na svečanoj smo priredbi povodom Dana škole ponosno izvjesili Zelenu zastavu, simbol našeg predanog rada i ekološkog djelovanja.

Nositelji programa su: Eko-odbor škole, Učiteljsko vijeće, ravnateljica škole, školski koordinatori, razrednici i učenici čijom je suradnjom nastao i naš eko-kodeks koji glasi:

*Kap po kap odlazi u zrak,
polako ali sigurno putuje u oblak.
U oblaku stvara prijateljice nove
i zajedno kreću u avanture mnoge.
U rijeku, u potok ili pak u zemlju,
kap po kap iznova odlazi u zrak.
Voda nam život znači
i zato neka je se zagađenjem ne tlači.*

Sve Ekoškole dužne su slijediti zadanu metodologiju koja je jedinstvena za sve Ekoškole na svim kontinentima. Osim toga dužne su slijediti i dodatne smjernice i preporuke međunarodnog i nacionalnog koordinatora. To prije svega znači izradu i dostavljanje Godišnjeg plana i programa rada na početku šk. g., izradu izvješća, dostavu propisane dokumentacije prilikom obnavljanja statusa i slično.

Tijekom školske godine provodimo program s različitim temama: *Otpad, Pravilna prehrana, Vode, Sunce..*

TEMA - SELEKTIVNO PRIKUPLJANJE OTPADA

Unutar teme pokušavamo smanjiti otpad u školi te dugoročno utjecati na promjenu navika kod učenika promocijom pravilnog razvrstavanja otpada, ali i aktivnostima poput *Zelene čistke*. U školi postoje spremnici za papir, plastične čepove i baterije.

Osim uputa kako pravilno zbrinuti otpad, učenicima ukazujemo zašto je recikliranje važno te kako odgovornim ponašanjem prema prirodi možemo pridonijeti njezinom očuvanju, ali i našem kvalitetnijem i zdravijem životu.

TEMA - PRAVILNA PREHRANA

Izradom tjednog jelovnika prema načelima zdrave prehrane kao i edukacijom učenika na nastavi o zdravoj prehrani ukazujemo na važnost usvajanja pravilnih prehrambenih navika.

Uključivanjem u projekt Školska shema i Strenght2Food dodatno želimo učenike osvijestiti o važnosti odgovorne prehrane.

Podržavamo trend stvaranja urbanih vrtova i vrtlarenja te u školi negujemo školski vrt, a kontinuirano brinemo i o zelenilu u školi i u dvorištu škole.

EKO PROJEKTNI TJEDAN

Prošle šk. god. eko-projektni tjedan posvetili smo vodama. U razdoblju od 20.3.2017. do 24.3.2017. različitim smo aktivnostima (radionice, kazališna predstava, terenska nastava) potaknuli učenike na zaključak o važnosti voda te o potrebi njihove zaštite.

Ove šk. god. obilježiti ćemo Svjetski dan Sunca te tom prigodom u dvorištu škole postaviti analematički Sunčani sat.

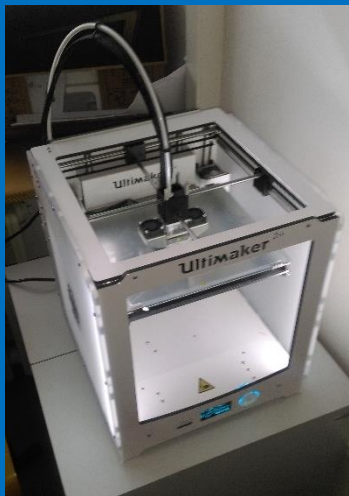
Naši učitelji ulažu puno truda u osmišljavanju nastavnih jedinica s ekološkom tematikom koje uključuju u svoje godišnje i mjesečne planove i programe, a posebno su vrijedne korelacije s Građanskim i Zdravstvenim odgojem.

U provedbi međunarodnog programa Ekoškole nema trajnog statusa već se status (brončani, srebrni, zlatni, dijamantni, platinasti, Ekoškola mentor) dodjeljuje nakon niza godina kontinuiranog i predanog rada. Obzirom na energiju i kreativnost naših učenika i učitelja koji sjajno upotpunjuju sadržaje redovnog nastavnog plana i programa s programom Ekoškole, naša je budućnost osigurana.

Ravnateljica Branka Štefok Bojadžija

Budućnost je stigla u našu školu!

3D printanje zvuči kao znanstvena fantastika, ali u našoj školi je stvarnost zahvaljujući prof. Silvani Pešut Vitasović. Mi smo jedna od prvih škola koja je dobila ovaj uređaj i jedna od malobrojnih u Hrvatskoj koja ga posjeduje.

Kako smo došli do 3D printera?

Mi smo se kao škola prijavili na natječaj *Educational Ultimaker Chalange* koji je namijenjen onima koji već imaju nekakve zamisli ili programe na području kreativnosti u novim tehnologijama. Osim toga, prije dvije godine započeli smo suradnju s *Fab Labom* -organizacijom koja se bavi promidžbom novih tehnologija u različitim sektorima društva. Sve to nam je omogućilo dobivanje ovog uređaja.

Možete li nam opisati proces dobivanja proizvoda 3D printanja?

Izrada proizvoda 3D printanja ima četiri faze. Prva je zamisao o tome što želimo proizvesti. Zatim moramo skicirati kako bi taj proizvod trebao izgledati. Nakon toga ga moramo nacrtati u bilo kojem računalnom programu za crtanje koji taj trodimenzionalni predmet dijeli u tanke slojeve širine oko 0,1 mm. Zatim se taj program prebaci na SD disketicu koja se uključi u 3D printer koji pročita svaki taj sloj. Ono što je očitano, ocrta se na radnoj ploči 3D printera. Volumen se, dakle, dobije slaganjem tankih slojeve plastike sloj po sloj.

Je li teško upravljati 3D printerom?

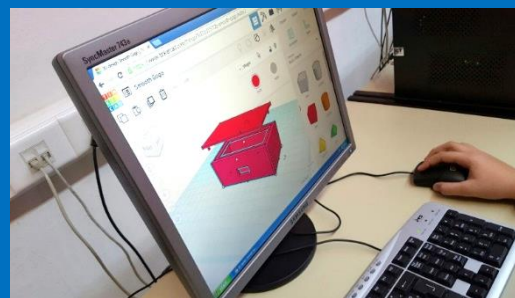
Najteži proces je crtanje jer mora biti vrlo precizno kako proizvod ne bi imao nikakve pukotine ili elemente u zraku. Unaprijed moramo razmišljati kako će se taj proizvod printati.

Što smo sve do sad isprintali s 3D printerom?

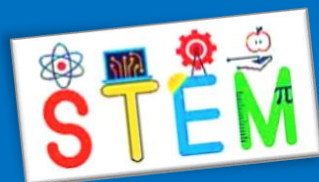
Obzirom da printer imamo tek godinu dana, trenutno još uvijek većinu vremena vježbamo njegovo korištenje. Posljednje što smo radili su poznate njemačke građevine. To je projekt koji radimo zajedno s turističkom grupu koju vodi profesorica geografije Maja Toplek.

Kakvi su planovi za budućnost?

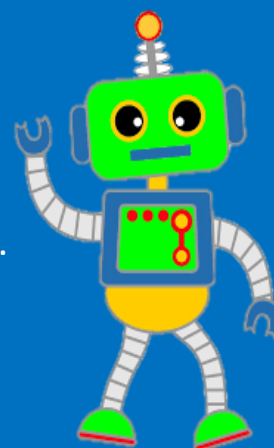
Nadamo se da ćemo ga uvesti u što više nastavnih programa te da nam on postane nastavno pomagalo.

Iva Rajh i Kiara Miholić, 8.b

U našoj školi od prethodne školske godine pod vodstvom svestrane prof. Silvane Pešut Vitasović djeluje STEM (science-technology-engineering-math) grupa čije djelatnosti su raznolike, ali jedna osobito privlači djecu – robotika. Zabilježili smo iskustva učenika koja se bave ovom zanimljivom aktivnošću.

Robotiku pohađam godinu dana. Sviđa mi se zato što na njoj programiramo i profesorica nam pomaže. Za sad ne spremamo nikakve nove projekte.
Marko Štefanek, 6.c

Na robotiku sam se upisao prije godinu dana. Nema nas puno, ali mi se sviđa što radimo i sa starijim generacijama. Radimo i s 3D printerom. Nedavno smo printali njemačke građevine i svidjelo mi se iako je bilo pogrešaka.

Jakov Alilović, 6.c

Posebno mi se svidjelo raditi s *Microbitom*, ali nam je trebala pomoć. Profesorica priprema iznenađenje, ali još ne možemo ništa odati.
Petar Krešimir Smrkulj, 6.c

Zanimalo me što se događa na robotici pa sam se prijavio. Svidjelo mi se i na kraju sam ostao. Radimo sa starijim učenicima i to mi se sviđa jer možemo puno naučiti od njih.

Ivan Dretar, 6.c

Zabavno je raditi na 3D printeru, ali za to je potrebno znati raditi u posebnom programu, sve ostalo napravi 3d printer. Sretni smo zbog toga što smo mi jedna od rijetkih škola koja to može.
Tomislav Kolarek, 6.c

Na robotici sam naučio dosta o programiranju, a to me uvijek zanimalo. Osim toga, radio sam s *Microbitom* s kojim se može animirati, ali i još puno toga raditi.

Josip Forjan, 6.a

Zara Crnalić, 8.b

Školski volonterski klub

Školski volonterski djeluje treću školsku godinu. Osnovna namjena mu je poticanje učenika na volonterski rad te odgoj učenika za solidarnost. Klub se uključuje u obilježavanje važnih datuma u školi (Božićna priredba, različite akcije, projektni tjedan) kroz različite inicijative.

Pri razmišljanju o temeljnoj aktivnosti volontera u obzir smo uzeli dob učenika te potrebe naše male zajednice. Osmislili smo druženja vršnjaka pri čemu stariji volonteri od 5.-8. razreda provode vrijeme s učenicima 1. i 2. razreda koji ne pohađaju vjeronauk. Vrijeme provode igrajući društvene igre, čitajući slikovnice i priče za djecu ili crtajući. Na taj smo način postigli da se stariji i mlađi učenici bolje upoznaju. Volonteri dolaze u suprotni turnus te daruju svoje slobodno vrijeme malim prijateljima.

Osim provođenja vremena s mlađim učenicima volonteri pokreću i sudjeluju u raznim humanitarnim akcijama. Tijekom prošle godine skupljali smo slikovnice za udrugu teta pričalica *Smiješak za sve* koje čitaju priče djeci na bolničkim odjelima zagrebačkih bolnica. Također, sudjelovali smo u akciji Hrvatska volontira akcijom *Dekica za snove*. Prikupljenim namirnicama pomogli smo jednoj socijalno ugroženoj obitelji iz škole.

Želja nam je svake godine rasti i razvijati nove ideje kojima bismo *zarazili* što više učenika i roditelja da nam se priključe i daruju dio svoga srca i vremena za one kojima je potrebno.

Ivana Šafran Tunjić, prof.

Škole za Afriku

Od početka rada OŠ Borovje 2005. godine redovito provodimo humanitarne akcije Hrvatskog Crvenog križa *Solidarnost na djelu* gdje se prikupljena pomoć dijeli našim sugrađanima u potrebi, ali i diljem Hrvatske, kao u slučaju poplava te akciju Zagrepčani *Zagrepčanima* čiji je prihod namijenjen financiranju besplatnog boravka učenika zagrebačkih škola u domovima Crvenog križa na Sljemenu i u Novom Vinodolskom.

Od 2016. godine odlučili smo proširiti svoje humanitarne aktivnosti uključivanjem u UNICEF-ov program *Škole za Afriku*, skupljanjem pomoći za djecu Burkine Faso, jedne od najsiromašnijih zemalja na svijetu.

Siromaštvom se općenito smatra nedostatak osnovnih uvjeta za život. Teško je biti siromašan bez obzira na mjesto stanovanja. Trenutno smo u Hrvatskoj pogođeni teškom financijskom situacijom, ali

još uvijek većina ima svoj dom, dovoljno hrane, pitku vodu, djeca idu u vrtić i školu. Na žalost, biti siromašan u Africi ima sasvim drugo značenje. Oblik siromaštva kojim su pogođeni stanovnici većine afričkih zemalja za nas je nezamisliv. Prema procjenama UNICEF-a čak 38 milijuna djece u Africi ne ide u školu, ne zato što ne žele, nego jer im škola nije dostupna zbog siromaštva. Bez znanja i vještina koje se stječu u školi,

budućnost djece, a onda i njihove djece je samo teško izrabljivanje u nehumanim uvjetima nedostojnim ljudskog bića.

Možete li uopće zamisliti užasnu situaciju u kojoj se sve djevojčice i dječaci naše škole bez ikakvih zaštitnih sredstava po užetu spuštaju u duboke rudnike i 10 sati na dan kopaju u ležećem položaju? U Burkini Faso u 86 rudnika radi 19 000 djece, to je broj koji odgovara broju učenika OŠ Borovje puta 48! Zahvaljujući donacijama UNICEF-a u kojoj je sudjelovala i naša škola za djecu Burkine Faso u 2016. godini u 73 škole izgrađene su crpke za vodu i sanitarne prostorije odvojeno za dječake i djevojčice, a 15 000 djevojčica je dobilo priliku za obrazovanje jer su im osigurana sredstva za školski pribor, knjige i bicikle kojima se voze do udaljenih škola.

Ponosni smo što imamo priliku sudjelovati u plemenitim humanitarnim akcijama i svojim prilozima pomoći ljudima u nevolji kako u Hrvatskoj tako i u Burkini Faso.

Renata Roščak, prof.

Odlučujte i mozgom i srcem

Mile Kekin, frontmen Hladnog piva, nije netko koga treba posebno predstavljati. Njegov bend je već trideset godina na našoj sceni, a njegovi stihovi cijelo vrijeme prate našu stvarnost.

Zato smo ovaj put razgovarali o njegovim školskim danima i o tome može li se kod nas živjeti od glazbe.

Mnogi ne znaju da ste profesor njemačkog i engleskog jezika. Koliko dugo ste se bavili strukom?

Pet- šest godina. To je krenulo nakon fakulteta. Moja kolegica je predložila da uđemo u neki posao sa školom stranih jezika. Tako

smo moja tadašnja djevojka i ja osnovali školu stranih jezika u Gajnicama. Podučavao sam malu djecu, veću djecu i odrasle. Vremenom sam shvatio da mi kvalitetna priprema nastave oduzima previše vremena. U vrijeme albuma *Šamar* smo svi u bendu odlučili dati otkaz na svojim poslovima i posvetiti se samo glazbi. I od tada živimo samo od glazbe.

Najranije djetinjstvo ste proveli u Njemačkoj. Kako je išla prilagodba nakon dolaska u Zagreb?

Teško. Zagreb nije jedan od onih gradova koji te primaju raširenih ruku, trebalo se prilagoditi, naći društvo. Trebalo mi je nekoliko godina da upoznam prvog *pravog frenda*. To je bilo u doba kad sam se već bio adolescent koji traži potvrdu svojih vršnjaka. Uz glazbu i *Hladno pivo*, stekao sam puno prijatelja. U trenucima samoće mi je puno pomoglo što sam pisao najprije dnevnik, onda pjesme pa *glazbene pjesme*. To mi je puno pomoglo tako da glazbi mogu zahvaliti što sam ostao *normalan* !

Kakav ste učenik bili ?

U počecima osnovne škole u Njemačkoj sam bio dosta nestašan učenik. Sedmi i osmi razred sam završio u Tuzli. Tad sam bio okružen svojim rođacima koji su na mene pozitivno utjecali pa sam osnovnu školu završio kao odličan učenik. U srednjoj školi sam isto bio odličan, a na fakultetu sam davao godinu za godinom. Nešto mi se dogodilo kad sam došao na ove geografske prostore. Mislim da nekim klincima jednostavno duže treba da shvate važnost učenja, ali važno je i okruženje. U Njemačkoj su roditelji stalno radili pa sam dosta vremena bio prepušten sam sebi. Mislim da je bitno i da učiš nešto što je tebi zanimljivo, a jezici su mi oduvijek bili strast.

Kakve ste ocjene iz sastavaka dobivali? Jeste li bili dobar literat u to vrijeme?

Mislim da sam bio prosječan. Sastavci su mi bili prosječni, ali sam s 15 godina počeo pisati pjesme. Bile su to mahom patetične, ljubavne pjesme o neshvaćenosti i zaljubljenosti. Kad gledam pjesme s prvog albuma *Hladnog piva*, one su drske i pune bijesa, ali imaju i jednu osobinu koja po meni nedostaje današnjim mladim bendovima. To je autoironijski odmak. To je je izdvojilo prvi album Hladnog piva od mnogih sličnih albuma.

Čini mi se da u kategoriji punk/rocka bolje prolaze bendovi sa smislom za humor?

Ljepše je kad ti se teške teme *zamotaju* u humor. Imate tako filmove koji su zamišljeni kao komedije (*Trumanov show*, *Beskrajan dan*), ali su slojeviti i govore o važnim temama.

Koliko godina ste se bavili glazbom kad ste konačno mogli početi od nje živjeti ?

Petnaestak godina, a sljedeće godine će biti trideset godina *Hladnog piva*. U to vrijeme smo već bili u tridesetim godinama. Bilo je trenutaka kad smo bili u minusu nakon honorara i kad smo bili pomalo demoralizirani. Ali nikad mi nije padalo na pamet da ostavim glazbu iako nisam znao hoću li moći živjeti od nje. U krajnjoj liniji, to ne znam ni danas pa opet nekako ide.

Kako je vaša obitelj gledala na bavljenje glazbom?

Moj otac je umro dok sam još bio dijete pa nije doživio moj ulazak u glazbu. Majka me uvijek podržavala i jačala moje samopouzdanje. Mislimo da je na koncertu u *Domu sportova* 2004. godine i ona postala svjesna da sam konačno uspio.

Može za kraj neka poruka našim čitateljima?

Ne dajte se demoralizirati. Imate jedan kapital koji svi ti pametni stariji nemaju, a to je mladost. Odlučajte i mozgom i srcem. Konzumirajte pametne knjige i filmove i zadržavajte polet i duh pod svaku cijenu.

Lucija pjeva operu

Lucija nije „obična trećašica“. Lucija pjeva operu! Kako je došlo do toga, možete ovdje pročitati

Kako si se počela baviti opernim pjevanjem?

Uvijek sam voljela pjevati. Jednom prilikom mama i ja smo naišle na obavijest o audiciji u dječjem zboru *Zvezdice*, otišla sam i bila primljena. Tamo su ubrzo uvidjeli da imam dara za operu

Kada je to bilo?

Kad sam bila prvi razred.

Ima li tamo puno djece koja se također bave opernim pjevanjem?

Nema nas puno, a ja sam najmlađa.

Kad si počela nastupati?

Jako brzo. Prvi nastup, u operi *La boheme* imala sam još u prvom razredu.

Jesi li imala tremu?

U početku jesam, ali poslije sam se opustila i postalo mi je jako zabavno.

Jesi li još nastupila u nekoj operi?

Nastupila sam još u *Carmen*. Kao zbor smo nastupali u *Carmini Burani* i u spotovima nekih pjevača, a nedavno smo u Lisinskom pjevali uz Stjepana Hausera iz *2Cellosa*.

Koliko često imaš probe sa svojim zborom?

Dvaput tjedno.

Čula sam da se baviš i plesom.

Da, plešem suvremeni ples, također dvaput tjedno.

Stigneš li sve uskladiti sa školskim obvezama?

Stignem jer sve to jako volim.

Što ti je draže – ples ili pjevanje?

Ne mogu se odlučiti.

A čime bi se od toga bavila kad odrasteš? Voljela bih se baviti i jednim i drugim

Od Borovja do Balijsa

Naša bivša učenica Alma Džafić je kao članica hrvatske debatne reprezentacije prošlog ljeta sudjelovala na svjetskom prvenstvu u debati na Balijsu!

Sve o toj zanimljivoj i kod nas relativno nepoznatoj disciplini te o putovanju na ovo čarobno mjesto možete doznati iz prve ruke. Naime,

Alma je za naš list opisala ovaj izniman doživljaj i uspjeh.

Kad sam početkom 2. razreda srednje škole otišla pogledati prezentacijsku debatu Debatnog kluba *Bušmani* koji djeluje u mojoj školi, II. gimnaziji, bila sam oduševljena. Debatanti koji su sudjelovali u toj debati već su imali ponešto iskustva, bili su izvrsni i sadržajno i stilski, a uz sve to, bili su i duhoviti i sposobni zadržati pažnju publike do samog kraja. Iako sam već tad bila svjesna da se i sama želim okušati u tome, ipak nisam mogla pretpostaviti da ću u roku od dvije godine sudjelovati na šest međunarodnih turnira, ući u hrvatsku debatnu reprezentaciju, predstavljati Hrvatsku na Svjetskom debatnom prvenstvu na Balijsu i, koliko god to izlzano zvučalo, upoznati toliko divnih, pametnih i duhovitih ljudi različitih generacija i interesa koje sve spaja jedna stvar – ljubav prema debati.

Za one koji ne znaju, debatu definiramo kao argumentiranu raspravu između dvije suprotstavljene strane. Da biste pobijedili u debati, vaši argumenti moraju biti dobro logički povezani i dokazani, opravdati neku vrijednost ili načelo, pokazivati da su i praktične posljedice provedbe vaše strane teze pozitivne i naravno, morate efikasno pobijati i suprotnu stranu. Uzevši u obzir prirodu tema o kojima debatiramo - kompleksne su, aktualne i zahtijevaju znanje o stvarnom svijetu – dobar debatant mora se neprestano informirati, čitati članke i pratiti vijesti. Stalno informiranje dovodi do razvijanja kritičkog mišljenja, što znači da možete procjenjivati točnost informacija koje dobivate (ovo se odnosi i na ono što čujete od političara!) i razviti argumentiran stav o aktualnim temama, što je, barem za mene, možda i najveća prednost aktivnog bavljenja debatom.

Naravno, druga važna prednost su prilike za putovanja. Međunarodni turniri održavaju se u Sloveniji, Srbiji, Slovačkoj, Mađarskoj, Njemačkoj, Danskoj, Bugarskoj, Rumunjskoj i gotovo svim ostalim državama Europe. Ako dobijete priliku za sudjelovanje na WSDC-u (*World Schools Debating Championship*), mogućnosti su još veće – u posljednjih nekoliko godina prvenstvo se održavalo na Tajlandu, u Singapuru i ove godine u Indoneziji, na Balijsu.

Za mene je spoznaja da idem na WSDC bila prilično iznenađenje. Ušla sam u reprezentaciju u siječnju 2017., a već u veljači stigao je poziv od trenera reprezentacije, Bojana i Anastazije. Prave pripreme počele su

odmah, ali posebno su se *zaoštrile* početkom ljetnih praznika. Tada je počeo naš režim cjelodnevnih priprema u uredu Hrvatskog debatnog društva. Svaki dan nas petero reprezentativaca, Igor, Hrvoje, Marija, Maja i ja sjedili smo od 10 do 18 sati u toj poprilično skućenoj prostoriji u središtu grada zajedno s našim trenerima i Bojanovim psom Ingom i intenzivno radili. Pripreme su uključivale smišljanje argumenata na čak četiri teze koje smo dobili unaprijed (što znači da je sve moralo biti razrađeno do najsitnijih detalja, uključujući potencijalne napade i odgovore na njih i sve primjere koji postoje u bespućima interneta), stilske vježbe i vježbe argumentacije, naše međusobne debate, ali i Skype debate protiv timova iz drugih država, čitanje i istraživanje aktualnih svjetskih problema...

Takvo intenzivno pripremanje može postati zaista naporno jer ste zatvoreni u sobi s istim ljudima iz dana u dan, svi imate veliku želju pokazati se u najboljem svjetlu na nadolazećem natjecanju. Ponekad osjećate frustraciju zato što sjedite u sobi s laptopom i cijeli dan bezuspješno pokušavate naći odgovor na jedno pitanje dok svi ostali uživaju na ljetnim praznicima. Pod takvim stresom može doći i do nekih napetosti

među članovima tima, ali na kraju dana, ono što nam je pomoglo da preživimo, bila je činjenica da smo kao ekipa bili jako bliski, a i da je odnos s trenerima opušten i vrlo prijateljski. U ta dva mjeseca razvili smo svoje interne šale, naša zamisao obiteljskog ručka bila je zajedničko naručivanje hrane tijekom stanke za ručak, Ingo je bio kućni ljubimac svih nas i zbog svega toga, dva mjeseca prošla su u tren oka i došao je sam dan putovanja!

Kad je konačno došlo vrijeme da otputujemo, svi smo bili toliko uzbuđeni da nas nije pretjerano pogađalo ni to što nas čekaju dugi i naporni letovi. Prekratili smo 14 sati u avionu gledanjem filmova i serija, a kad smo konačno sletjeli, navala adrenalina nije nam dopuštala da osjećamo umor. Prvi dojmovi o Baliju bili su zaista intenzivni. Kada prvi put stupite u potpuno nepoznatu, toliko drukčiju zemlju, osjećaj je kao da ste na drugom planetu. Zrak je vruć, vlažan i ima potpuno drukčiji miris od onoga kod kuće, u arhitekturi ne vidite nijedan poznati element, ljudi su odjeveni živopisno, u različitim bojama i uzorcima, govore jezikom koji ne podsjeća ni na jedan koji imamo priliku svakodnevno čuti, vozačko mjesto u automobilima nalazi se s desne strane, oko vas su palme, kaktusi i cijeli spektar druge egzotične vegetacije, prometna pravila poštuju se malo do nimalo tako da je prijeći cestu potencijalno fatalan pothvat...

Kako smo došli dva dana ranije radi odmora i privikavanja na klimu, prije samog početka natjecanja obišli smo neke od najvažnijih turističkih atrakcija. Rižina polja bila su naša prva postaja. Penjanje po njima bilo je zamorno (Indonežani imaju vrlo visoke stube, iako su u prosjeku vrlo nizak narod!), ali bilo je vrijedno pogleda koji nam se pružao. Dobili smo i mali uvid u to kako žive i rade stanovnici Balija. Iako je Indonezija doživjela značajan ekonomski napredak, siromaštvo i nizak standard života još uvijek su rasprostranjeni, a kako to obično biva, pojedini (urbanizirani) dijelovi zemlje razvijaju se mnogo brže od ruralnih područja. Usprkos svemu tome,

lokalci su neprestano nasmijani i iznimno pristupačni, spremni pomoći bez obzira na to govore li engleski ili ne i posebno se trude oko turista koji im dolaze. S rižinih polja pucao je pogled i na ugasli vulkan kojih tamo ima mnogo, ali isto tako i aktivnih. Indonezija je dio Pacifičkog vatrenog prstena tako da su potresi i erupcije vulkana relativno česta pojava. Nakon rižinih polja i vulkana, krenuli smo pogledati zalazak sunca iz jednog od mnogobrojnih hramova. Hram u kojem smo se nalazili izgrađen je na stijeni, ima pogled na more i valove koji se razbijaju o stijene, kao i na veliku špilju iz koje, čim sunce zađe, izleti na tisuće i tisuće šišmiša! S tim pogledom za pamćenje otišli smo u hotel odmoriti se jer nas je

sljedeći dan čekala vježbena debata protiv reprezentacije Danske.

Kad smo odradili i tu probnu debatu, krenuli smo dalje s istraživanjem. Pogledali smo još nekoliko hinduističkih hramova, koji su zapravo veliki kompleksi sa zatvorenim i otvorenim dijelovima koji liče na lijepo uređene parkove, a svaki je posvećen drugom božanstvu. Ono što je zanimljivo jest činjenica da je u tim hramovima posve normalno vidjeti simbol svastike koji u svom izvornom obliku predstavlja blagostanje i duhovne principe budizma i hinduizma.

Negativne konotacije poprimila je tek u II. svjetskom ratu kada je od strane nacista korištena kao simbol arijevske rase i mržnje prema drugim skupinama.

Sljedeći na redu bio je bogat životinjski svijet Indonezije koja se ubraja u 17 mega-raznolikih država svijeta, što znači da na svom teritoriju ima barem 5000 endemskih vrsta. Posjetili smo utočište za majmune gdje možete vidjeti male i malo veće majmune kako slobodno trčkaraju oko vas, igraju se međusobno, timare se i lješkaru na suncu. Skloni su krasti svjetlucave predmete poput naočala i nakita, ali uglavnom to ne rade jer zajedno s vama hodaju gospođe koje tamo rade. Odjevene su u ružičasto i nose štapove koji služe samo za zastrašivanje tako da majmuni odustaju od svoga pohoda čim ih vide kako im se približavaju. Sljedeća, meni najdraža destinacija, bila je

utočište za morske kornjače. Nažalost, ugrožene su zbog izlova i pretjeranog zagađenja, ali u jugoistočnoj Aziji postoji mnogo takvih utočišta koja se bore za njihovu dobrobit. Globalno zatopljenje jedan je od razloga njihove ugroženosti zato što temperatura na kojoj se nalazi jaje određuje spol kornjače, stoga je jedna od zadaća centra u kontroliranim uvjetima osigurati optimalan omjer spolova kako bi se osiguralo preživljavanje vrste. Imali smo tu sreću da se jedna izlegla baš kada smo mi bili u utočištu! Držati tek rođenu kornjačicu u ruci dok radi svoje prve korake nije moglo ostaviti nikoga od nas ravnodušnim.

Tako su prošla dva dana razgledavanja i bilo je vrijeme za službeni početak turnira. Prvi dan suočili smo se s reprezentacijama Nizozemske i Katra. Od Nizozemske smo jednoglasno izgubili, a Katar jednoglasno dobili. Poraz od Nizozemske nije nam nimalo poljuljao samopouzdanje jer smo znali da su nam oni među najtežim protivnicima. Drugi dan zaključili smo pobjedama protiv Nepala i Grčke i tako smo na pola turnira imali izvrstan rezultat! Sljedeći dan bio je slobodan i mogli smo ga provesti potpuno opušteno pripremajući se za sutrašnji okršaj s Vijetnamom, svi zajedno u jednoj sobi, naručujući (za naše standarde jeftinu) posluhu u sobu i ponovno smo

izgledali kao jedna velika sretna obitelj. Treći dan debatanja protekao je očekivano – pobijedili smo Vijetnam, izgubili od Hong Konga. Reprezentacija Hong Konga već godinama spada u najuspješnije ekipe na prvenstvu za koje znamo da im vrlo teško možemo konkurirati, a također znamo i da njihovi debatanti dolaze iz potpuno drukčijih obrazovnih sustava, koji više cijene i financiraju debatu te joj osiguravaju puno više vremena i kapaciteta za pripremanje učenika za međunarodne turnire. Posljednji, odlučujući dan, sve je išlo glatko te smo

pobjedama protiv Njemačke i Slovačke i konačnim rezultatom 6:2 osigurali prolazak u eliminacijska kola i najbolji hrvatski rezultat u povijesti WSDC-a! U takvoj situaciji, jedino što možete osjećati je euforija i ponos. Euforiju jer vam se trud konačno isplatio, a ponos jer znate da ste se izborili s jakim ekipama debatirajući iznimno kompleksne teze – neke od tema bile su geopolitički odnosi NATO-a i Rusije, odnos religije i ženskih prava, komemoracije ratova i zaštita ugroženih vrsta, a sve to prvenstveno vlastitim radom. Zbog svega toga, sreću nam nije mogla pokvariti ni činjenica da smo u osmini finala izgubili od našeg starog rivala Danske.

Iskoristili smo ostatak turnira za izležavanje na plaži i priliku da se konačno družimo i upoznajemo druge ljude, kao i da se ponovno nađemo sa svojim starim prijateljima s prijašnjih međunarodnih turnira.

Prvenstvo je, gotovo tradicionalno i potpuno zaslužno, osvojio Singapur. Na ceremoniji zatvaranja pokupili smo svoje lijepe medalje i kipiće i uskoro je došlo vrijeme za povratak kući. Tijekom ovih letova pažnju su nam povremeno okupirale egzistencijalne krize – kako ćemo sad provoditi cijele dane kad više ne moramo stalno biti u uredu, kako ćemo jedni bez drugih, što ćemo sad kad Igor, Marija i Hrvoje kreću na fakultet (Igor ni manje ni više nego u Engleskoj!), ali istovremeno smo bili sretni i spokojni. Nije nam preostalo ništa drugo nego veseliti se nadolazećem WSDC-u kojem je domaćin Zagreb! Ako vas je debata zaintrigirala i htjeli biste sami vidjeti kako to izgleda, pozvani ste 17. - 27.7.2018. doći gledati debate i pitati što vas zanima. Za sve informacije na raspolaganju vam je stranica Hrvatskog debatnog društva ww.hdd.hr. Veselimo se vidjeti vas u što većem broju, a možda se baš u vama krije novi hrvatski debatni reprezentativac!

Moje putovanje u Iran

U srpnju ove godine posjetio sam Teheran. To je glavni grad Irana s 15 milijuna stanovnika. Na sjeveru Teherana se nalazi velika planina Alborz na čiji sam se vrh popeo

vrlo gostoljubivi i gostima serviraju puno ukusnih jela s dosta povrća i voća. Jako vole piti čaj. Posebno mi se svidio stari običaj Iranaca da se objeđuje na na podu.

žičarom. Vrh je

visok 3964 m i usred ljeta je bio prekriven snijegom.

U odnosu na Zagreb, u Teheranu su puno veće prometne gužve. Puno ljudi koristi automobile jer je cijena benzina, zbog naftnih zaliha, u Iranu vrlo niska.

Iranska hrana je vrlo ukusna. Njihova najomiljenija jela su mi *Jujeh (Đuđe) kebab* ili pileći kebab te njihov jedinstveni kruh. Iranci su

Tijekom svog boravka htio sam

se popeti na 6. najveći toranj na svijetu koji se zove *Milad*.

Visok je 435 m, a do njegova vrha liftom se može doći za samo šest sekundi. Gore je smješten jedan balkon s kojeg se može vidjeti cijeli Teheran.

Još jedna zanimljivost koju sam vidio je most koji

spaja dva parka, a ispod njega je autocesta. Zove se *Pole Tabiat*. To znači *most između prirode*. Arhitektura mosta je vrlo neobična i lijepa.

Most ima tri kata. Na prvom katu se proteže divan restoran, a na ostalima se može uživati u pogledu.

Naravno, u Teheranu

ima jako lijepih muzeja. Ja sam posjetio muzej povijesti Irana. Do muzeja sam putovao podzemnom željeznicom. Mislim da je to bio najljepši i najraskošniji muzej koji sam posjetio.

A šećer na kraju; svoj boravak sam iskoristio i tako što sam svaki dan išao u jedan od tamo vrlo popularnih *Nutella barova*. Tamo sam se "ubijao" palačinkama i shakeovima.

Goran Omid Kolarac, 6.b

Kako naši maleni provode slobodno vrijeme?

Provodim ga igrajući se, gledajući televiziju, a ponekad se igram s lutkicama.

Bruna Šeremet, 1. a

Ja se igram vani u vrtu, igram se s *barbikama*, a ponekad vozim bicikl.

Reem Pličanić, 1.a

Provodim o vrijeme igrajući se s roditeljima, igram se vani, igram se s *barbikama*, gledam televiziju, ali više se volim igrati s prijateljima.

Franka Bilić, 1.a

Idem van s mamom, igram se u parku i igram se s *barbikama* i *legićima*.

Laura Jagodić, 1.a

Idem na izlete s roditeljima, gledam televiziju i igram se.

Lea Čičovački, 1.a

Volim se igrati i družiti s prijateljima i prijateljima iz vrtića.

Dora Krištić, 1.a

Igram se s bratom, gledam televiziju, idem van i tako...

Marko Varzić, 1.a

Idem van, igram se s prijateljima, gledam televiziju, vozim bicikl s mamom po nasipu i šećem psa.

Arian Obradov, 1.a

Volim provoditi slobodno vrijeme igrajući nogomet, volim se igrati s tatom i s *legićima*. Volim i šetati nasipom s tatom pa poslije ponekad odemo na pizzu.

Luka Čičovački, 1.a

Igram se, gledam televiziju, a kad imam vremena, odem na igralište.

Agnes Blažević, 1.b

Volim se igrati, šetati psa, igrati se s njim i ići van.

Lara Hindić, 2.b

Igram se s prijateljima, a najviše volim ići van.

Mislav Lukić, 2.b

Najviše se volim igrati s prijateljima, ali se volim igrati i s bakom i sestrom. Volim i kad je mama kod kuće pa provodimo vrijeme zajedno.

Paola Landeka, 2.b

Radim nešto kreativno, igram se s malim bratom ili vježbam za ispите.

Elena Ivešić Đerek, 2.b

Igram se, igram košarku i crtam.

Jakov Živković, 1.b

U slobodno vrijeme volim ići kod susjede, ići u park, igrati nogomet i volim se voziti na biciklu,

Bartol Vlahović, 1.b

Martina Ljatifi, 6.c

Literarni & Likovni

Kratak vodič za preživljavanje velikog odmora

Veliki odmor može biti noćna mora svakog učenika, ali može biti i deset minuta u raju. Sada pročitajte moje upute (pravila) kako ga učiniti najboljim odmorom na svijetu.

Prva situacija: nemaš test ili ispitivanje nakon odmora. Prva uputa: Nađi svoju *kliku* (društvo). Većinom su to bekavci (Iman, Barbara, Lorena). Druga uputa: Nađi zanimaciju (plesanje na *teamwork* s Reom, Anom i Iman). Treća uputa: NAĐI HRANU (u razvoju smo, gladni smo)! Ako imaš hranu, sakrij se u zahod, inače ćeš ostati bez nje. Četvrta uputa: Pitaj za zadaću (ne želiš dobiti jedinicu zbog gluposti). Peta uputa: Ako imaš vremena i mobitel (ja ti toplo preporučujem da ga ne nosiš u školu), poslušaj glazbu da se opustiš ili nađi nekoga koga nije briga ako se osramoti, pa pjevaj (deri se) s njima. Šesta uputa: ODI NA ZAHOD (sto posto ćeš *morati* pod satom, a profesor te neće pustiti)! Sedma uputa: Ponašaj se kao čovjek, nisi životinja, ne trči po hodniku (*ziher* sam da ne želiš dobiti opomenu). Osmu uputa: Informiraj se. Tko je s kim prekinuo, tko je zajedno i sl. (Ne želiš biti neinformiran). Deveta uputa: Provjeri imaš li sve stvari kod sebe (opremu za tjelesni ili izlaganje iz kojeg možeš dobiti jedan, ako ga nemaš). Ako ih nemaš, zovi sestru, brata ili trči maraton do doma.

Deseta uputa: (samo da se zna, ja ovo ne radim, ali vidjela sam dosta cura koje to rade) Odi u zahod, pobrini se da je još uvijek sve na mjestu. Jedanaesta uputa: Ako si slijedio/la moje dosadašnje upute i ako se nalaziš na zahodu, nemoj od njega napraviti cirkus ili u njemu *trač parti*. Dvanaesta uputa: Ako si još uvijek zahodu, NEMOJ SE SLIKATI (profesori će se ljutiti)!

Druga situacija: Imaš zadaću koju, naravno, nisi napisao (imam samo par uputa ako se nađeš u ovakvoj situaciji). Prva uputa: Nađi osobu od koje ćeš prepisati zadaću (većinom su to odlikaši). Druga uputa: Zadaću piši u zahodu. (Ako je pišeš na hodniku, profesor te može vidjeti i možeš dobiti jedan ili minus.) Treća uputa: Uzmi torbu sa sobom (iako većina profesora pretpostavlja da ideš pisati zadaću, ne mogu biti sto posto sigurni).

Ovdje završavam svoj vodič. Nemam više uputa (ideja). Nadam se da vam je pomogao, a ako nije, evo moja prijateljica Ana piše jedan, pročitajte ga!

Paula Škrlec, 7.a

Luka Radoš, 3.a

Prvi dan u trećem razredu

Ušla sam u školu, sva uzbuđena što ću vidjeti svoje prijatelje.

Otišla sam se presvući u novu svlačionicu. Tamo je bila velika gužva. Zatim sam otišla u svoju učionicu na katu. U njoj sam vidjela puno svojih starih prijatelja. Došla je i učiteljica u razred. Školsko zvono je zazvonilo. Počeo je sat. Malo smo pričali što smo radili na praznicima, svatko je imao drugačiju priču. Čitali smo razglednice, zatim je zazvonilo i svi smo išli van na igralište.

Onda su svi išli nasmijanog lica doma i jedva čekali novi dan škole.

Lea Matanović, 3.a

Stefani
Dedić, 3.a

Jesen je

Jesen je zlatna,
jesen je blatna,
jesen je žuta,
jesen je lišće pokraj puta,
jesen je kiša koja lijeva,
jesen je kiša koja se niz cestu slijeva,
jesen je list koji pada,
jesen je sada!

Lovro Primorac, 3.a

Jelena Dretar, 8.b

Listopad sa suzom u oku

Stigao je i taj dosadan mjesec listopad. Kiša već lije na sve strane, oblaci su tmurni, drveća se njišu... Hladno je. Nema ni mrava vani. Kiši kao da nije kišilo već dvije godine. Ljudi su u svojim toplim kućama. Pitam se što se dogodilo sa svom prirodom koja odjedanput ne izgleda kao prije. Pitam se, no shvaćam da to radim iz dosade. Trebala bih ovaj listopad učiniti zanimljivijim nego što jest. Pogled mi je upućen na prozor, odnosno na kišu. Ona lije kao pijesak u ljetu što ga vjetar baca na sve strane. Promatram njene kapljice i ne vjerujem. Ugledala sam sjaj u boji u kapljici. Vjerojatno mi se učinilo. Pomaknula sam pogled na drveće pokraj svoje kuće, no svugdje vidim kišu. Svaki put kad ju pogledam, vidim neki sjaj u boji. Mislim da ovo ipak nisu moje misli, već stvarnost. Odjenula sam kabanicu, obula gumene čizme i izašla iz kuće. Trčala sam do kuće svoje prijateljice i otišla joj ispričati što sam vidjela. Otvorila mi je vrata, ušla sam u njezinu kuću i stala joj prepričavati i objašnjavati što sam vidjela. Ona me mirno saslušala, no što sam mogla očekivati, naravno da mi nije povjerovala. Odlučila sam joj to dokazati. Izašle smo van i gledale čudesne kišne kapi. Ona nije vidjela sjaj u kapljici, pa sam ja ispala luda djevojka koja izmišlja nekakve boje u kapljici. Moja prijateljica je otišla u svoju kuću, a ja sam žalosno sjela na klupu i počela razmišljati. Shvatila sam da izmišljam stvari. Tješila sam se i sjetila se da mogu uslikati kapljice kiše. Otišla sam u kuću po fotoaparat, izašla iz nje te stala fotografirati kišu. Shvatila sam da se zapravo kapljice kiše na fotografiji ne vide te sam žalosno sjela na klupu razmišljajući...

Ovaj listopad je vrlo čudan listopad, no barem sam shvatila kako i sa samo malo domišljatosti mogu iskoristiti svoje slobodno vrijeme za promatranje predivne kiše mjeseca listopada.

Svijeća za Vukovar

Idemo na groblje,
molimo se za naše ljubljene,
kupujemo poneko cvijeće
i dvije, tri svijeće.
Okolo vidim tužna lica sva
što sjećaju se heroja
građa Vukovara.
U Vukovarskoj ulici
zapalim sviječú
i pustim suzu najveću.

Lea Matanović, 3.a

Zara Škrbić, 3.a

Priča ulične svjetiljke

Mi ljudi imamo različita mišljenja i gledišta o svemu, ali rijetko kad razmišljamo o mišljenjima drugih ljudi, a kamoli o tome kako neke nežive stvari vide svijet.

Bio je divan jesenji dan i svi su se činili veselima i bili zadovoljni svojim životima. No, iz njezinog gledišta, iz gledišta ulične svjetiljke, iz zabačenog dijela grada gdje je stajala, nije se činilo tako. Ona je stajala na osami, bez ikakvog društva te joj je jedina zabava bilo promatranje svoje okoline. Tog dana sve je bilo mirno, no odjednom, pored nje se pojavila jedna djevojčica, imala je otprilike trinaest godina. Izgledala je jako tužno, u očima su joj se vidjele suze te je bila potpuno crvena u licu. Sjela je na pod te se naslonila na svjetiljku. Svjetiljka je bila sretna jer je konačno došao netko tko ju je bar i primijetio. Osjetila je kako djevojčici kuca srce, te ju je odmah preplavio osjećaj neopisive sreće jer je nakon toliko vremena osjetila nečiji dodir na sebi. Djevojčica kao da je osjetila sreću svjetiljke te se okrenula i zagrlila ju. To je bio zagrljaj istinske ljubavi, te su i svjetiljka i djevojčica osjetile tu toplinu. Djevojčica više nije plakala, već joj se na licu pojavio veliki osmijeh. U zagrljaju su ostale dulje vrijeme, no tada je djevojčica izjavila kako mora otići, ali je obećala da će se vratiti sutra. Te je večeri svjetlo svjetiljke bilo jače nego inače, bila je jako sretna jer je nekog usrećila, a za nju je to bila rijetkost. Sljedeći dan djevojčica je ponovno došla. Taj dan djevojčica je svjetiljci pričala o svom životu te kako se ona često osjećala i zašto. Svjetiljka je saznala da djevojčica živi u malenoj kući te da njeni roditelji nemaju novca ni da prehrane nju i njenog brata, tako da ona i njen brat ne idu u školu, a da bi se cijela obitelj uspjela prehraniti, ona mora raditi mnoge teške poslove. Dan prije bila je jako tužna jer je u okolici sreća neke svoje vršnjake koji se joj se izrugivali jer nema novca te da im se ne približava jer će im prenijeti neke bolesti od kojih ona uopće nije oboljela. Djevojčici je bilo jako drago kada je upoznala svjetiljku jer joj je mogla reći sve svoje probleme, a i nekoga s kim bi provodila vrijeme. Tako je djevojčica danima, tjednima i mjesecima dolazila svjetiljci i obje su bile sretna, ali jednog dana djevojčica nije došla. Svjetiljka je imala loš predosjećaj u vezi toga, ali je svejedno pričekala nekoliko dana, no djevojčica nije dolazila. Tako je jednog dana pored nje prošao poštar te su mu pored nje ispale novine. Vjetar ih je otvorio na stranici gdje je velikim slovima pisalo: "Trinaestogodišnja djevojčica umrla od raka kože". Na toj stranici bila je i fotografija te djevojčice, bila je to ona ista djevojčica koja je svjetiljku posjećivala svaki dan. Kada je svjetiljka vidjela novine, zaprepastila se te su tog trenutka počeli njeni najgori dani, dani tugovanja i jadikovanja. To je tako trajalo neko vrijeme, ali tada svjetiljka više nije mogla izdržati. Te večeri svjetiljka više nije gorjela te se više nikad nije ponovno upalila. Sutradan je na svjetiljci bila zalijepljena ona ista fotografija djevojčice iz novina. Nitko ne zna kako se to dogodilo, no sigurno su svjetiljka i djevojčica bile sretna jer su zauvijek mogle počivati zajedno.

Iz tuđih mišljenja i gledišta možemo saznati mnogo toga. Unatoč tome koliko je nama ponekad dobro u životu, tako ne mora biti i drugima. Trebali bismo ponekad misliti i na druge, a ne samo na sebe.

Helena Lučev, 5.a

Za osmaše

Kako bi vam malo olakšala prelazak iz osnovne u srednju školu, naša bivša učenica Emina je podijelila s nama svoja iskustva vezana uz taj važan događaj.

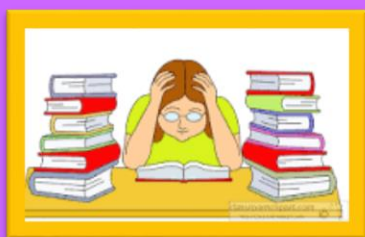

Prelazak iz osnovne u srednju školu je nešto što nestrpljivo očekuje svaki osmaš. Čim kreneš u osmi razred, počinješ razmišljati o tome koja je srednja škola najbolji izbor, koliko je vremena ostalo do kraja školske godine i ono najvažnije: hoćeš li upasti u školu koja ti je prvi izbor?

Iz osobnog iskustva znam da je posljednjih mjesec dana osmog razreda najstresniji dio osnovnoškolskog obrazovanja. Tada shvatiš da imaš samo četiri tjedna da popraviš sve loše ocjene i konačno odabereš školu u koju ćeš ići. Kada školska godina napokon završi, a tvoja svjedodžba leži na radnom stolu u tvojoj sobi, uzbuđeno brojiš dane do početka upisa. I danas se sjećam onog straha kada sam se pokušala ulogirati na stranicu za upise, a tamo je pisalo da mi je Carnetova lozinka istekla (savjetujem vam da barem tjedan dana prije kraja nastavne godine provjerite vrijede li vam i dalje podatci koje ste dobili, a u slučaju da su istekli imate dovoljno vremena da odete do školskog administratora i tako se poštedite stresa). Istog dana sam otišla u školu i zamolila profesora koji je bio zadužen za to da mi izda novu lozinku. Nakon što sam dobila novu lozinku, otišla sam kući i uspješno se ulogirala na stranicu. Izabrala sam pet srednjih škola koje su mi se činile kao najbolji izbor, a zatim je uslijedio najgori dio - čekanje. Punih jedanaest dana sam pratila svoj poredak na ljestvici za upise te mijenjala škole koje mi nisu bile prvi izbor. To je definitivno bio najgori dio upisa. Najbolji dio je bio onaj trenutak kada su se ljestvice zaključale, a moj upis bio konačan. Sav trud koji sam uložila kroz osam razreda osnovne škole se isplatio, a to je ono najvažnije.

Preko ljeta sam s mamom odnijela upisnicu i svjedodžbe u školu, a pri kraju ljetnih praznika sam otišla po knjige. Koliko god da je iščekivanje upisa bilo ispunjeno stresom, iščekivanje prvog dana srednje škole je bilo milijardu puta gore. Nisam imala pojma što me očekuje. Glava mi je bila ispunjena pitanjima na koje nitko nije imao odgovor: Hoću li imati prijatelja? S kim ću sjesti prvi dan? Hoću li znati odgovoriti na pitanja koja će mi profesori postaviti? Kakvi će biti profesori? Kada sam došla u školu, nisam imala pojma gdje stati, ali, na sreću, ubrzo sam saznala koja skupina učenika pripada mom razredu. Stala sam pokraj njih i upoznala se s nekoliko osoba, a zatim smo imali kratko upoznavanje s ravnateljicom, pedagoginjom itd. Nakon toga smo otišli u učionice sa svojim razrednicima i predstavili se, upoznali se s nekim pravilima i obavili sve što je bilo potrebno. Prvi tjedan škole nismo učili novo gradivo, nego smo provodili vrijeme međusobno se upoznavajući. Nakon toga

bili smo znatno opušteniji. Najčudnije od svega je bilo to da smo imali WhatsApp grupu u kojoj smo izmjenjivali stotine poruka, a u školi smo se sramili razgovarati jedni s drugima. Ali kako sam već rekla, kroz taj prvi tjedan smo se svi upoznali. Kada smo počeli učiti novo gradivo, shvatila sam da ću morati više učiti. Sve informacije koje sam usvojila u osnovnoj, u srednjoj smo dodatno proširili. Testovi su teži, ispitivanja duža, a slobodnog vremena ima puno manje. Mnogi su me upozoravali da moram dobro razmisliti o tome želim li stvarno upisati školu koju trenutno pohađam. Prva gimnazija ima reputaciju odlične, ali ekstremno teške škole. Kao učenica te

škole iz prve ruke vam mogu reći da ljudi pretjeruju zato što uistinu nije onako kako kažu. Priznajem da se u prvom razredu može „dogoditi“ nekoliko jedinica, ali to se može riješiti. Najbitnije je organizirati vrijeme kojim raspolazete, inače će vam škola postati preteška. Ponekad se dogodi da izgubim volju za učenjem i da se samo želim odmarati, ali kad pomislim na sve prednosti škole, shvatim da uistinu nije tako teško zagrijati stolicu i naučiti tih nekoliko lekcija. Uz to imam sreću da su osobe iz moga razreda odlični prijatelji i da uvijek možemo računati jedni na druge. Iako vam se osnovna može činiti teškom, srednja škola je dvostruko teža.

Da, znam da sam rekla da nije tako strašno, ali srednja je ipak jedan stupanj više u vašem obrazovanju. Uvijek ću biti zahvalna svojim profesorima iz osnovne, jer da nije bilo njih, ovo sve ne bi bilo moguće. Nemojte se živcirati oko sitnica, nego samo mislite pozitivno i tada će sve biti u redu.

Emina Iljazović

Što se sluša i gleda kod nas?

Glazba

Domaći izvođači

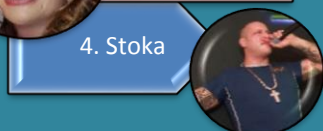
1. Thompson

2. Vatra

3. Severina

4. Stoka

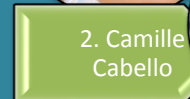
5. Massimo

Strani izvođači

1. Ariana Grande

2. Camille Cabello

3. Selena Gomez

4. Jason Derulo

5. Linkin Park

Karolina Bebić i Iva Goić, 8.b

Linkin Park su američki alternativni rock i nu metal band osnovan 1996. u Los Angelesu. Članovi benda su Chester Bennington, Mike Shinoda, Joe Hahn, Brad Delson, Rob Bourdon, Dave "Phoenix" Farrel. Godine 2000. izdali su prvi album *Hybrid Theory* i prvi singl *One Step Closer*. Još neki od albuma su: *Meteora*, *Collision Course*, *Minutes to Midnight*, *Living Things* i *Recharged*. Najpoznatija pjesma im je Numb s albuma *Meteora* 2003. Pjesma trenutačno ima 692 milijuna pregleda na Youtube-u. Prodali su 70 milijuna albuma diljem svijeta. 20. srpnja 2017. je pjevač Chester Bennington počinio samoubojstvo u 41. godini života i šokirao fanove diljem svijeta. Chester je imao teško i neugodno djetinjstvo. Poslije je konzumirao drogu, ali se uspješno odvikao. Od 1993. do 1998. godine bio je pjevač grupe *Grey Daze*, da bi 1998. godine postao članom *Linkin Parka*. Njegovu smrt oplakuje žena Talinda i šestero djece, a i svi fanovi.

Luka Dizdar, 8.b

ANIME

Anime je crtani film koji je nacrtan posebnim stilom i podrijetlom je iz Japana. Velike oči su jedna od stvari koje karakteriziraju anime. Takozvana velika trojka animea su: *Naruto*, *One Piece* i *Bleach*. Ta tri animea spadaju pod žanr *shounen*. *Shounen* je jedan od najpoznatijih žanrova animea i u doslovnom prijevodu znači „mladi dječak“. *Shounen* je zapravo naziv za anime koji je napravljen za dječake i fokusira se na akciju. To znaci da ne morate biti dječak da gledate takav anime ako volite akcijske filmove i/ili serije. *Josei* je žanr za cure, ali je poprilično rijedak. Kao što imamo akcijske anime imamo i anime koji su fokusirani na život u školi i također su jako popularni. Jedan takav anime je *Golden Time*. Još jedan popularan žanr je sport. *Kuroko no Basket* i *Inazuma Eleven* su poznate sportske anime. Jedan jako poznat anime koji je teško svrstati je *Food Wars*. Anime je japanski stil crtanja, ali i druge zemlje rade dobre anime. SAD je napravio jedan od meni najdražih animea a to je *RWBY*. Sada ću objasniti sve ove anime koje sam nabrojao. *Naruto* je anime o dječaku po imenu Naruto koji živi u svijetu *ninja*. Njegovi roditelji su poginuli kad je napadnuto njihovo selo. Ovaj anime prati život i pustolovine tog dječaka. *One Piece* je anime o dječaku Monkey D. Luffyju koji sanja o tome da postane kralj gusara. Svijet u kojem se odvija radnja je malo drugačiji od našeg. U tom svijetu postoji voće pod imenom *Devil Fruit* koje daje posebne moći, ali ti oduzima sposobnost plivanja. Luffy je pojeo takvo voće zato što je bio gladan, a nije znao što je zapravo to voće. Tako počinje njegova avantura. *Golden Time* je anime o školskom životu jednog dječaka pod imenom Banri Tada. Banri Tada se doselio u Tokyo radi studiranja. Banri zaluta u tom velikom gradu. I dok je lutao, susreo je studenta koji pohađa istu školu. I tu počinje njihova priča. *Inazuma Eleven* je anime o nogometu gdje je glavni lik golman i kapetan tima *Raimon*. Njegovo ime je Mamoru Endou. *Raimon* je školski nogometni tim i natječe se u prvenstvu škola da pokušaju postati najbolji klub u Japanu.

Luka Rastija, 8.a

Top 5 games

1. GTA V
2. Minecraft
3. League of legends
4. Beach buggy 2
5. Clash Royale

Luka Harcet I Antonio Kljusurić, 6.a

Izdavač: Supercell
Datum izdanja: 4. siječnja 2016.
Platforme: Android i IOS

Clash Royale je strateška multiplayer igra u kojoj vi kao igrači branite svoje tri tvrđave i pokušavate uništiti tvrđave vašeg protivnika. Igra je stekla ogromnu popularnost zahvaljujući zanimljivim i šarenim likovima, brzim i zabavnim mečevima. Za igrivost je zaslužan i neočekivani ishod meča jer stečena prednost ne mora značiti i vašu pobjedu. Postoje i nedostaci, kao npr., mogućnost da su vaši likovi slabiji od protivnikovih jer on plaća bolje likove pravim novcem. No, na te male nedostatke ne morate se obazirati jer mogu se kladiti da će vam biti zabavno probati ovu igru!

Bruno Tonković, 8.b

Prednosti Playstationa 4: prvi nudi u potpunosti podrživi VR headset za konzolu. Može mu se poboljšati interni hard drive. Ima HDR ili ti visoko dinamički raspon. Controller se može puniti preko kabla, a Xbox-ov treba baterije. Ima bolje ekskluzivne igre.

Prednosti Xboxa: igrice kupljene za Xbox mogu se igrati i na PC-u i obrnuto, ako su kupljene preko Microsoft Storea. Ima dobro napravljenu ventilaciju zbog koje je skoro onemogućeno pregrijavanje. Ima više portova što donosi više opcija rada. Ima brži procesor.

Vama dajem na izbor da odaberete bolji!

Bruno Tonković, 8.b

„S kojim automobilom biste se voljeli pojaviti ispred škole?“ Mnogi bi rekli *Rols Royce*, *Bentley*, *Ferrari* ili *Lamborghini*, ali za mene je to *Tesla Model X*.

Ne samo zato što je nov i skup automobil, nego zato što je brži od mnogih *Ferrarija*, *Lamborghinija* i *Porschea*. Osim

toga, u njemu može sjediti sedmero ljudi i ima *precool* stražnja vrata. A sad se vjerojatno pitate: “Kako je Tesla došla do svega ovog?” Sve je počelo kada su dva gospodina iz Silicijske doline osnovali tvrtku *Tesla Motors*. Zatim je došao Elon Musk i odlučio ulagati u kompaniju sve dok nije preuzeo vodstvo i postao CEO. Oko 2008. godine *Tesla* je kupila od *Lotusa* šasije modela *Lotus Elise* i napravila prvi teslin automobil *Tesla Roadster*. Nekoliko godina nakon toga došao je i *Q Tesla Model S* i konačno, 2016., jedan od najboljih električnih automobila ikada - *Tesla Model X*.

Napisao i fotografirao: Luka Harcet, 6.a

A ja volim...

Glazba:

1. Danilo Perez
2. Antonio Carlos Jobim
3. Pat Metheny
4. Egberto Gismonti
5. Milton Nascimento

Ljiljana Krmpotić,
učiteljica RN

Film:

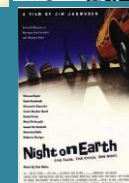
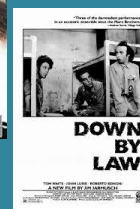
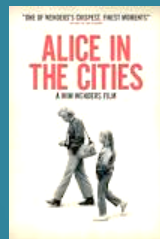
1. Alice u gradovima
2. Forrest Gump
3. Život je lijep
4. Pod udarom zakona
5. Noć na Zemlji

Vedran Anzulović,
asistent u nastavi

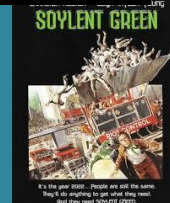
Film:

1. Zvezdane staze (svi filmovi)
2. Zeleni Soylent
3. Terminator (svi nastavci)
4. Noć živih mrtvaca
5. Povratak u budućnost (svi nastavci)

Glazba:

1. Misfits
2. The Offspring
3. Zadruga
4. Ramones
5. Živo blato

Naša buduća zvijezda sportskog novinarstva donosi svoje viđenje trenutne situacije u HNL-u

Sezona 2017./2018. u HNL-u će biti zanimljivija no ikad. Naime, prošlogodišnji prvak *Rijeka* zaostaje za *Dinomom* na tablici. Matjaž Kek ponudio je ostavku koja je ubrzo odbijena od strane Uprave HNK *Rijeke*. *Dinamo* ima velike ambicije - vratiti im, kako kažu, za svu nanесenu bol prošle sezone. *Rijeci*, koja je trenutno 2. momčad

prvenstva, na tablici se približava i Hajduk koji ove sezone neće biti zadovoljan s 3. ili 4. mjestom. Potvrdio je to i strateg *bih* Joan Carillo. Ne smijemo zaboraviti ni Osijek. Bijelo-plavi klub motiviraniji je no ikad. Mada je u prvom *El Slavonicu* izgubio protiv osmoplasirane *Cibalije* 2:1, no to ih nije spriječilo da idu dalje. Remizirali su s *Dinomom* te nanizali nekoliko pobjeda za redom. Međutim, prava drama je pri kraju ljestvice - između *Rudeša*, *Istre* i *Cibalije*. *Rudeš* ima jednu pobjedu, a ostalo su remiji i izgubljene utakmice. Zasad nema one kemije i one igre u redovima kluba iz Kranjčevićeve koja se očekivala nakon savršenog nastupa u 2. HNL prošle sezone. *Istra*,

koja se pokušava izvući iz financijske krize, pokazuje da su pomalo klonuli duhom, iako se trude. Imaju jednu pobjedu protiv *Rijeke* na Rujevici. Ta je pobjeda ušla u povijest jer klub iz grada na Rječini nije izgubio na svom terenu cijelu prošlu

sezonu i još ova kola do *Istre*. *Cibalia*, koja se prošle sezone borila s *Goricom* za opstanak u 1. HNL, sada se dobro drži. Ima tu i poraza i pobjeda i sjajnih utakmica i remija, ali u startu imaju 13 bodova i već sada su bolje počeli nego prošle sezone. Prisjetimo se da je relegirani *RNK Split* imao 18 bodova na kraju iz svih 36 kola, dok je *Cibalia* sakupila 20 i upala u borbu za opstanak.

Farmaceuti, *Slaven Belupo* doživljavaju krizu. Nižu poraze i remije. Strateg Zekić nedavno je i otpušten što ih je *dotuklo*.

Ova će sezona biti neizvjesna i dramatična, a to je za nas, ljubitelje 2. najvažnije sporedne stvari na svijetu, prava poslastica! Tko će biti prvak vidjet ćemo na ljeto sljedeće godine!

Mimina kuhinja

Sportski pozdrav!
Matej Mlinarić, 7.a

Sastojci:

- Svinjski vrat bez kostiju
- Crveni luk
- Svježa paprika
- Svježa rajčica
- Pasirana rajčica

Mučkalica

Priprema:

Meso izrezati na odreske i peći na tavi ili roštilju.

Luk, papriku i rajčicu narezati na veće kocke pa dinstati na malo ulja.

Nakon toga, pri samom kraju, dodati meso narezano na deblje rezance.

Dodati sol, papar, Vegetu i pasiranu rajčicu.

Servirati uz rižu ili pire krumpir.

42

Ako dobro znaš engleski...

Puns

Q: Hey, did you hear about the berry tree that doesn't actually grow berries?

A: Yeah, it's pretty... *emberrysing*.

And then the bear spoke: I'll kill you with my *bear* hands if I must!

Q: Hey, do you know about the void?

A: Please, let's avoid this for now.

I tried to catch the fog the other day. But I mist...

I can't understand what I did wrong... I'm really *cornfused*.

If a deer and a bottle of honey were married, every time they went to sleep they would say:

Bottle of honey: Good night *deer*.

Deer: Good night *honey*.

I would tell you a chemistry joke... but I know I wouldn't get a reaction.

My friend had a dog named Pepper but it got ran over by a train... I guess you could say that now it's ground pepper.

Q: Hey, did you hear about the guy who got his left side cut off?

A: Yeah, I think he's all right now.

Have you ever tried to eat a clock?

It's very time consuming.

Q: Hey, did you hear about the guy who got hit by a soda can?

A: Yeah... he's lucky it was a soft drink.

When people ask me why don't I ever ride my bicycle I always tell them: 'It's not my fault, my bike is always just two-tired.'

People say my jokes are horrible. Well, I disagree... I'd say my jokes are *tears paper* *tearable*.

You know, I don't get people who stumble into mirrors. They should really watch themselves.

So, listen, I would tell you a joke about infinity but... it wouldn't have an ending.

I think I really don't want my spine anymore. It's always holding me back.

You know, I lost my watch... I'll look for it when I find the time.

Mi idemo dalje

8.a

8.b